

Sági Éva*

A SOPRONI EGYETEM FAÉPÍTÉSZETI INTÉZETÉNEK SZÁZÖTVEN ÉVE

150 YEARS OF THE WOODEN ARCHITECTURE INSTITUTE OF THE UNIVERSITY OF SOPRON

KIVONAT / HUN

A Soproni Egyetem Faépítészeti Intézete több mint 150 éven át képviselte az intézményben az építészet tudományát. Tanárai a jogelőd selmecbányai, majd soproni Bányászati és Erdészeti Akadémián / Főiskolán bánya-, kohó- és erdőmérnökök százainak adtak át színvonalas és munkájukhoz nélkülözhetetlen építészeti ismereteket, emellett kutatásokat folytattak és szaktudásukkal támogatták az intézmény infrastruktúrájának fejlesztését. Másfél évszázad alatt olyan új képzések indultak, mint a faipari mérnökképzés vagy az építész MSc, amelyek az intézet oktatási-kutatási palettáját is tovább bővítették, a faépítészetre nagy hangsúlyt helyezve. Az Intézet oktatói – aktív tervezőként – mindenkor nagy jelentőséget tulajdonítottak a naprakész szakmai ismereteknek és a tervezési, kivitelezési gyakorlattal való élő és intenzív kapcsolatnak. A hagyomány napjainkban is folytatódik az építészet és a faépítészet sokrétű ismereteinek továbbadásával.

Kulcsszavak: Soproni Egyetem, építészetoktatás, oktatástörténet, faépítészet, Selmecbánya, Bányászati és Erdészeti Akadémia

ABSTRACT / ENG

For more than 150 years, the Institute of Wood Architecture at the University of Sopron has represented the science of architecture at the institution. Its professors at the predecessor Academy of Mining and Forestry in Selmecbánya and later at the Sopron Academy / College of Mining and Forestry provided hundreds of mining, metallurgical and forestry engineers with high-quality architectural knowledge essential to their work, while also conducting research and supporting the development of the institution's infrastructure with their expertise. Over a century and a half, new courses such as the wood engineering and the MSc in Architecture have been launched, which have also broadened the Institute's teaching and research palette, with a strong emphasis on wood architecture. The Institute's lecturers, as active designers, have always attached great importance to up-to-date professional knowledge and to a lively and intensive contact with design and construction practice. This tradition continues today with the transmission of a wide range of knowledge in architecture and wood architecture.

Keywords: University of Sopron, architectural education, history of education, wood architecture, Selmecbánya, College of Mining and Forestry

* környezetmérnök, PhD, levéltárvezető, Soproni Egyetem, sagi.eva@uni-sopron.hu

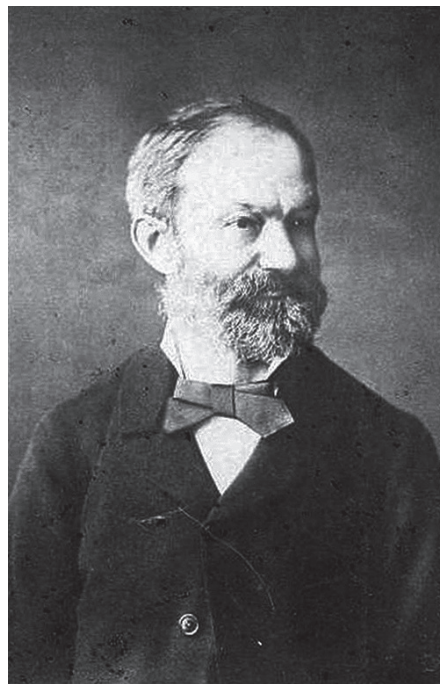
A Soproni Egyetem Faépítészeti Intézete 2022-ben ünnepelte megalapításának százötvenedik évfordulóját. A másfél évszázad alatt sokszor változtak a keretek, az oktatás részletei, de ami állandó maradt: az időszerűség, a gyakorlatiasság és a kreativitás.

1. | A SELMECI IDŐSZAK

Az Intézet előzményei másfél évszázadnál is régebbre, egészen 1834-ig nyúlnak vissza: ekkor vették fel a „polgári építészetet és a vízépitészetet” a selmecbányai Bányászati-Kohászati Akadémia tantárgyai közé [1]. A bánya- és kohótiszteket, -vezetőket felsőfokon képző intézmény mellett működő Erdészeti Tanintézet tantervébe pedig csak 1838-tól kerültek be az építészeti tantárgyak. Az építészeti ismeretek kezdetben összefonódtak a rajzismeretekkel, különösen a műszaki megjelenítéshez szükséges ábrázoló geometriával. Eleinte nem volt kinevezett tanára a szakterületnek: az építészeti és rajzoktatást kezdetben a felső-bibertárnai bányamérnök vezette [2]. 1839-ben ráébredtek a tantárgycsoport jelentőségére, és külön rajztanárt neveztek ki az újonnan felállított *Ábrázoló Geometria-Építészeti Tanszék*re (1839-1866) *Hönig János* személyében, aki egyúttal „ábrázoló mértant” is tanított. Az építészeti előadása eleinte *Adriany János*ra hárult, aki később a bányaművelés-bányamérés-bányagéptani tanszék tanára lett, majd 1841-től Hönig átvette az építészeti tanítását is. Két évre rá, Hönig a bécsi műegyetem tanári katedrájára távozott, így 1843-tól a bányamérnök *Marschan József* oktatta a kapcsolódó tárgyakat, akinek javaslata alapján építették 1848-ban a főváros erősítéseit. Az akadémia 1846-os átszervezésével létrejött a Bányászati és Erdészeti Akadémia. Az építészeti ekkor a bánya-, a kohó- és az erdőmérnök hallgatóknak másod- és harmadéven is tanították (ideértve a polgári építészeti képzést is) [3].

1847-től egy évig a geodézia tudománya terén nemzetközi elismertségnek örvendő *Albert Miller* vitte tovább a tanszéket, akit a leobeni bányászati-kohászati tanintézet bányászati tanszéke szolgált el Selmecről. Őt a tanárok sorában *Pöschl Ede* követte 1850-ben, aki a tanszékek 1866-os átszervezése után is maradt az új, három tárgyat egyesítő *Bányagéptan-Kohagéptan-Építészeti Tanszék* (1866-1872) rendes tanára. *Pöschl* valóságos polihisztor volt: oktatói pályafutása előtt összesen négy különböző szakágban (jog, bányászat-kohászat, geodézia, matematika-mechanika) folytatott tanulmányokat, négy különböző felsőoktatási intézményben. 37 évig működött tanszékvezetőként a selmecbányai Akadémián, ő volt az első, választott igazgató 1873 és 1876 között. Az építészeti ekkor a korai időszakban oktató segédtanárok között számos olyan nevet találunk, akik később a bányászati vagy erdészeti tudományokban szereztek nevet (*Szécsi Zsigmond*, *Gretzmacher Gyula*, *Herrmann Emil*) [1] [2] [3].

A kiegyezés után újabb változások következtek: az 1868/69. tanévtől kezdve az oktatás nyelve németről magyarra váltott. Nem sokkal később, 1872-ben a Bányászati és Erdészeti Akadémián tantervreformot hajtottak végre, mely eredményeként létrejött az immár önálló *Építészeti Tanszék*. Az új egység irányításával *Lehoczky Gyula*t (1. ábra), a Selmecen végzett bá-

1. ÁBRA:
Lehoczky Gyula,
az önálló
Építészeti Tanszék
első tanára [5]

nya- és kohómérnököt bízták meg, először rendkívüli, majd nyilvános rendes tanári minőségben. *Lehoczky* oktatáshoz szükséges tapasztalatait a szélaknai gépfelügyelőségénél és a kisgarami vasgyárnál szerezte meg. Tanári énjé már itt megnyilvánult: vasárnapi iskolát alapított, ahol a növendékeket szabadkézi és mértani rajzra is tanította, később gépészetet oktatott a püßbami bányászati akadémián. Rövid ideig *Pöschl Ede* tanársegéde is volt Selmecbányán, majd kis kitérő után visszatérve két évtizedig eredményesen tanította a hallgatókat az építészeti tudományokra [4].

Visszatérve az oktatásra: az 1872-ben elfogadott új tanrend szerint az építészeti valamennyi (bányász, fém- és vaskohász, gépész-építész és erdész) szak tárgyai között helyet kapott, megkerülhetetlenül. A tervezést megalapozó tantárgyak, úgymint a szerkesztési és mértani rajz, illetve a szabadkézi és díszítő rajz majdnem mindegyik szakiskola tantervében szerepelt, akárcsak az általánosabb építészeti ismeretek (Helyszínrajz és térképelés, Építészeti rajz, Építészeti). Az alapokhoz társultak az egyes szakokon nagyobb jelentőséggel bíró részismeretek: a leendő bányamérnökök bányaeépítmények és aknaházak tervezését, valamint vasút- és hídépítészeti ismereteket tanultak, a fém- és vaskohómérnök-hallgatók vaskohók és gyártelepek tervezését, az erdészek pedig gátak és gerebek tervezését. Meg kell említeni az Akadémia rövidéletű, de beszédes nevű gépészeti-építészeti szakiskoláját, amelyben az építész-mérnöki ismeretek szinte teljes spektrumát oktatták, így architektonikus alaktant és rajzot is [2].

Lehoczky Gyula szinte haláláig tanított, elhunytá után fél évig részben tanársegédje, *Csia Ignác*, részben *Cseti Ottó*, a bányamérés-tan-geodézia tanszék vezetője pótolta. Végül *Sóbó (Staudner) Jenő* (2. ábra) személyében találták meg a következő tanszékvezető rendes tanárt 1892-ben, aki Selmecen végzett vaskohómérnök-ként, majd többek között zólyombrezói munkássága alatt nagy jártasságot szerzett az ipari építészetben (a gyár újjáépítését is ő vezette). (Külön érdekesség,

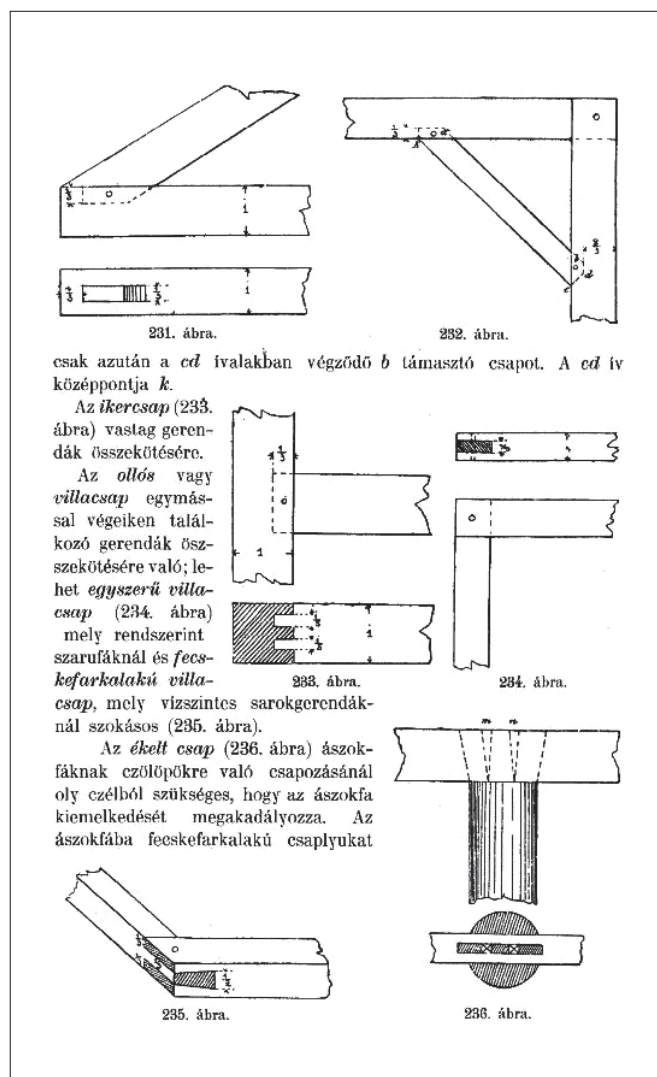
2. ÁBRA:
Sobó Jenő,
a Középítészeti
Tanszék utolsó,
selmecbányai
tanára [6]

hogy az építészeti tanszék selmecbányai korszakának tanárai és tanársegédei nem rendelkeztek hivatalosan építészeti végzettséggel. Többnyire az Akadémián végzett mérnökök voltak, építészeti látásmódjukat a gyakorlatból merítették. Ez hozzájárult ahhoz, hogy az építészeti előadások tökéletesen beilleszkedtek a bányászati, erdészeti szaktárgyak közé.)

Sobó az Akadémiára visszatérve, elődjéhez hasonlóan a középítészet mellett út- és vasútépítést, valamint víz- és hídépítést is oktatott, elméleti és gyakorlati síkon egyaránt. Szaktudását jelzi az „Erdészeti Építéstan” című, három kötetben kiadott, de négykötetesre tervezett műve, mely az *első teljes körű, magyar nyelvű épületszerkezettan könyv* **(3. ábra)** [3] [4].

Kevés híján harmincéves tanári pályafutása alatt az intézmény aligazgatója is volt, és vezetése alatt a Középítészeti Tanszék közreműködött az akadémiai épületek karbantartásának felügyeletében és az új laborok építésében is. Sobó Jenő közreműködésével készült el az 1900-ban avatott bányászati és kohászati palota, és ő tervezte a kémia laboratórium épületét **(4. ábra)**. (Meg kell említeni, hogy tanszék már korábban is kivette a részét a fejlesztésekből: az 1892-re befejezett erdészeti palota építését Kosztela János tanársegéd vezette és felügyelte.)

1904-ben, a Bányászati és Erdészeti Akadémia M. kir. Bányászati és Erdészeti Főiskolává történt átszervezésével az oktatási idő négy évre emelkedett. Az Építészet Tanszék nem tartozott egyik szakosztályhoz sem, az *alapozó tanszékek* között találhatjuk meg. A tárgyakat viszonylag magas óraszámokban oktatták: középítést például az akkori diákok (mindegyik szakon) két félévben is tanultak, először négy óra elmélet, négy óra gyakorlat felbontásban, majd három plusz hat órában. A korabeli középítéstani tantárgyi programokban olyan részleteket találunk, mint az épületi fa osztályozása és kezelése, vagy a különféle (pl. donga-, porosz- stb.) boltozatok szerkesztése, rakása, elkészítése és leszerelése.

3. ÁBRA: Fakötéseket ábrázoló oldal
Sobó Jenő: Középítéstan című tankönyvéből [7]

4. ÁBRA: A selmecbányai Kémia palota, tervező: Sobó Jenő [6]

2. | SOPRONI FOLYTATÁS

Az első világháborút követően Selmecbánya a megalakuló Csehszlovákiához került, a Bányászati és Erdészeti Főiskolának költöznie kellett: Sopronban kapott új helyet. Sobó Jenő már súlyos betegen érkezett az Akadémia új otthonába és alig egy évvel később, 1920-ban elhunyt. Halála után tanársegédét és helyettesét, Solt (Spissák) Bélát nevezték ki helyettes tanárnak, majd négy évre rá rendes tanárnak. A Selmecen kohómérnökként végzett Solt Béla a gyakorlatban töltött évek után, 1911-ben tért vissza a Bányászati és Erdészeti Főiskolára. Már Sobó Jenő jobbkezeként bővítette építészeti tudását Zürichben, ösztöndíjasként. A főiskola új, soproni székhelyén a volt katonai főreáliskola épületállományának átalakításában és kibővítésében is számíthattak rá, többek között az ő tervei szerint épült a *Vaskohászati Anyagvizsgáló és Ércelőkészítési Pávilon* (mai D épület, **5. ábra**) [3].

Amikor 1922-ben a főiskolát átszervezték *Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskolává*, új tanszékeket is létesítettek: többek között az *Út- és Vasútépítészeti Tanszéket*, amely a tantervi reform után átvette az Út- és Vasútépítészeti és a Víz- és Hídépítészeti oktatását [9] [10]. Solt Béla ettől kezdve csak a Középépítészeti tanított. A kevés tantárgy elindította a tanszék leépülését, 1936-tól Solt egyedül, tanársegéd nélkül maradt a tanszéken.

A második világháború után nehéz időszak következett a felsőoktatási intézmények életében, az Építészeti Tanszék azonban ekkor kapott új esélyt a fejlődésre: 1946-ban nevezték ki tanársegédnek Winkler Oszkárt (**6. ábra**), aki hivatalosan az Ábrázoló Geometria Tanszék állományába tartozott, de feladatköre az Építészeti Tanszékhez kötötte, a nyugalmazott Solt Béla pótlására. A háború utáni szűkös helyzetben két évig nem nevezhettek ki tanárt, Winkler és a szintén építészmérnök Bonta Márton megbízott előadóként tanított a középépítészeti. A vezetés még ebben a bizonytalan időben is nélkülözhetetlennek tartotta a tanszék fenntartását, így végül 1948-ban írhattak ki pályázatot a tanszékvezető személyére. A posztot a soproni születésű, ma nemzetközi hírnévnek örvendő Winkler Oszkár nyerte el, aki az *első építészmérnök* lett a tanszék élén.

5. ÁBRA: A Solt Béla által tervezett vaskohászati pávilon (ma D-épület) Sopronban [8]

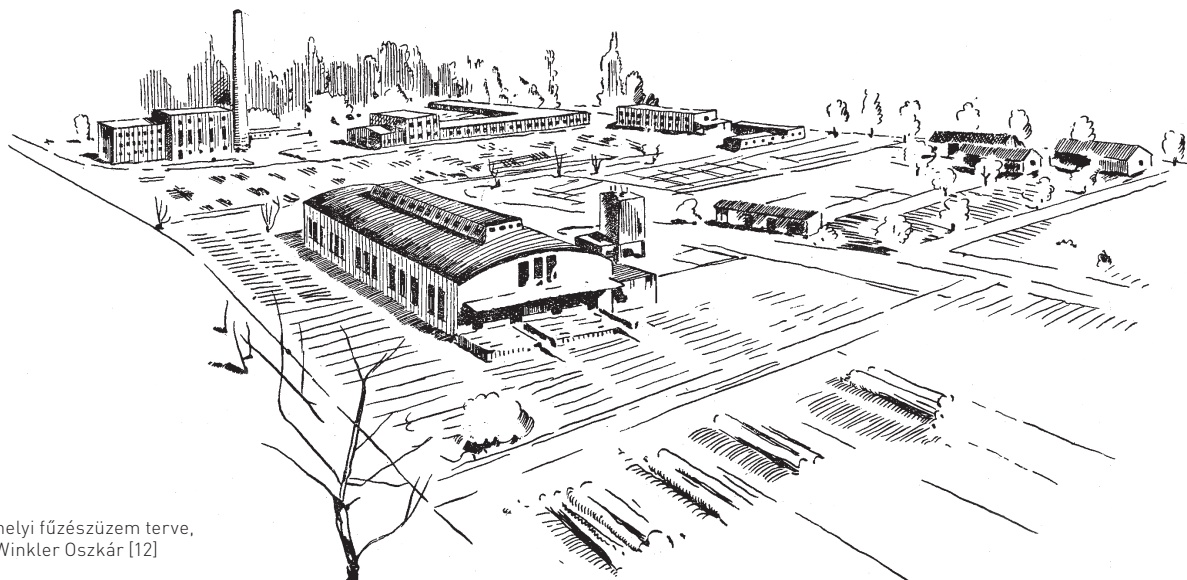

6. ÁBRA: Winkler Oszkár építész, az Építészeti Tanszék tanára [6]

Winkler sokrétű épülettervezői és vasbetontervezői gyakorlata, számos megvalósult terve és művezetői tapasztalata teljesen új távlatokat nyitott a tanszék életében. Tervezői rutinjának a Főiskola is hasznát vette: tervei alapján épült az ún. „Régi Kollégium” (ma Fekete Zoltán kollégium) és a „rajz- és tantermi épület” (*F épület*). A tanszék vezetése mellett a város életében is fontos szerepe volt: a háború után az újjáépítési munkálatokért felelt, majd megbízták az első vidéki állami tervezőiroda vezetésével. Építészeti munkásságának elismeréseként Ybl-díjat is nyert. Doktori értekezésének témája – a fűrészüzemek tervezése – tanszékvezetőként végzett kutatásain alapult (**7. ábra**) [11].

Az új vezető a tanszék fellendülését hozta magával: már kinevezése után nekilátott a „újjáélesztésnek”, kérvényezte egy tanársegéd kinevezését. Először csak demonstrátorokat (végzés előtt álló mérnökhallgatókat) neveztek ki. Így került a tanszékre többek között Strausz József erdőmérnök, aki egész szakmai életét itt töltötte.

Az építési, építészeti feladatokat nem pusztán elméletből ismerték: a tanszék a főiskola (a későbbi egyetem) engedélyével kisebb-nagyobb külső, „*költségvetésen kívüli*” (KK) munkamegbízásokat is elvállalt: műszaki ellenőrzéseket, tervezéseket. Dolgoztak többek között a Vasárugyárnak, az ERDŐTERV-nek, az Óvónőképzőnek, a soproni Épületasztalos Vállalatnak, a Petőházi Cukorgyárnak, több erdőgazdaságnak stb. A gyakorlati ismeretek hasznosítása látható a két féléves

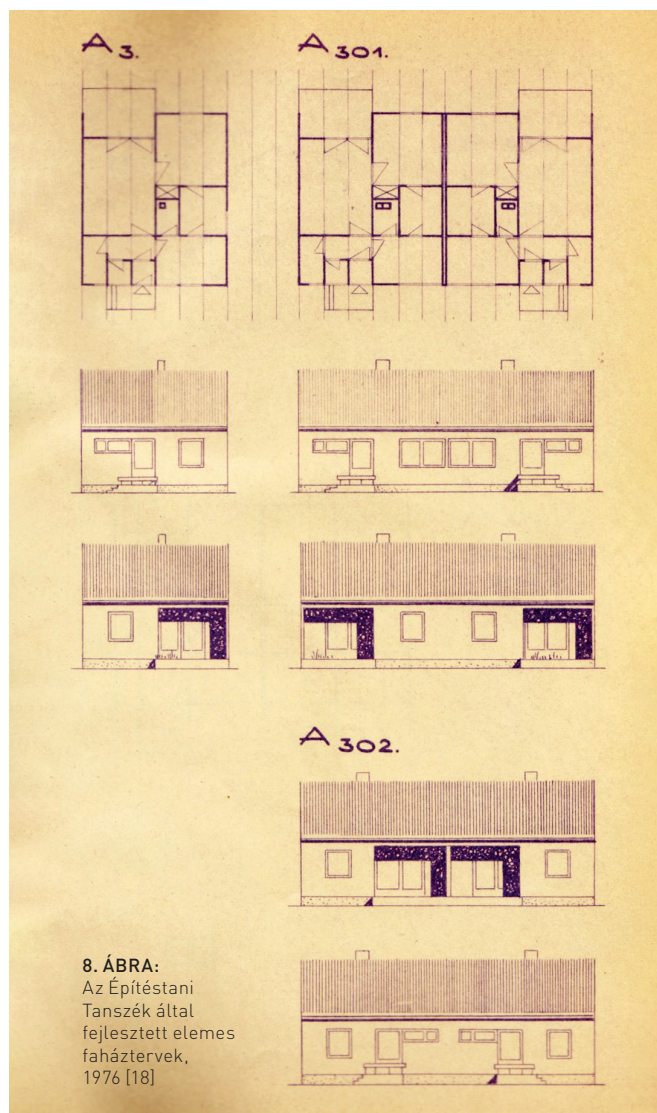
7. ÁBRA:
Szombathelyi fűrészüzem terve,
tervező: Winkler Oszkár [12]

„Erdészeti építéstan” tantárgyi programjában. A program összeállításánál Winkler Oszkár törekedett arra, hogy az erdőmérnök hallgatók „megfelelő alapképzést kapjanak, amely a gyakorlat során a szükséges további részletismeretek elsajátítását lehetővé teszi. A magasépítés terén jól képzett erdőmérnök nemcsak arra lesz alkalmas, hogy az erdőgazdaság épületeivel kapcsolatos karbantartási munkának kielégítő módon eleget tegyen, hanem arra is, hogy az erdőgazdaság számos magasépítési tervezői feladatát maga oldja meg, hiszen az erdőgazdaság különleges igényeit a legjobban ismerie kell.” [13]

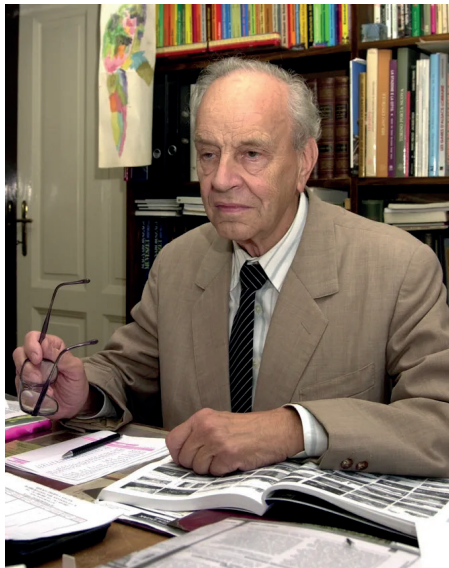
Az 1957-ben indított *faipari mérnökképzés* újabb távlatokat nyitott, és néhány évre rá életre hívták a „*Faipari építéstan*” és „*Bútorstílus*” tantárgyakat [14]. 1962. szeptember 1-jével az Erdőmérnöki Főiskolát Erdészeti és Faipari Egyetemmé szervezték, két – erdőmérnöki és faipari mérnöki – karral. A tanszékek elosztásánál az Építéstan Tanszék a *Faipari Mérnöki Kar*hoz került. A faipari vonatkozású tantárgyak oktatása magával hozta egy faipari mérnök szükségességét a tanszéken: ekkor csatlakozott a csapathoz *Somfalvi György*, aki több évtizeden át, még nyugdíjazása után is segítette az oktató- és tervező munkát.

Ebben az időben kezdett a tanszék önálló kutatások folytatásába [15]. Az 1960-as évek végén indították a könnyűszerkezetes faházak tervezésével (8. ábra), alkalmazásával kapcsolatos, többéves kutatási projektet [16], és foglalkoztak *fűrészüzemek tervezésének irányelveivel* is [17]. A vállalt külső megbízások (szakértések, tervezések) közül számos a faipar és az erdőgazdaság gyakorlatához kapcsolódott (pl. *Faforgács Feldolgozó Vállalat*, *Budapesti Falemezgyár*). A munkákba hallgatókat is bevontak, az erdőgazdasági és erdészeti építészethez kapcsolódó diplomamunkák mellett egyre több faipari témájú készült. Diplomatervezőként került a tanszékre *Józsa Béla*, aki tanszéki mérnökként évtizedeken át részt vett a faépítészeti, faszervezeti oktatás-kutatásban.

A szervezeti átalakításokkal változtak a tantárgyak is: az 1964-es tantervreform után az összefoglaló „Erdészeti építéstan” tantárgy az erdőmérnökök képzésében több részre bomlott: az „Építési anyagok és szerkezetek”, valamint az „Er-

8. ÁBRA:
Az Építéstan Tanszék által fejlesztett elemes faháztervek, 1976 [18]

9. ÁBRA:
Kubinszky Mihály
1975-95 között vezet-
te a tanszékét [19]

dészeti épületek” tárgy fedte le elődje területét. Utóbbi célja alapvetően az volt, hogy az erdőmérnökök elsajátíthassák az egyszerűbb épületek tervezésétől kezdve a nagyobb épületek áttervezésén, karbantartásán keresztül egészen az építkezések lebonyolításához szükséges ismereteket. A faipari mérnökhallgatók szigorlatoztak is az építéstani ismeretekből: az építési anyagokat és szerkezeteket részletesebben tanulták, emellett a faipari üzemek épületeinek tervezésére, karbantartására, akár áttervezésére helyezték a hangsúlyt. Az építészeti ismeretek az 1972-ben indult faipari üzem mérnök-képzés tantervében is helyet kaptak.

1975-ben *Kubinszky Mihály* (9. ábra) követte Winkler Oszkárt a tanszék élén. Mielőtt 1957-ben, tanársegédként a tanszékre került volna, a Soproni Magasépítési Nemzeti Vállalatnál dolgozott építésvezetőként. Egyetemi munkássága alatt építési megbízott volt a fertődi kastély helyreállítási munkálatainál, és sokrétű társadalmi és szakmai tevékenységéből megemlíthjük, hogy éveken át betöltötte a soproni Városszépítő Egyesület elnöki tisztségét is. Hagyományos építészeti, építőmérnöki tevékenységeken túlmutató érdeklődése a tanszék kutatásaiban és az oktatott tantárgyakban is megnyilvánult. Az oktatási spektrum bütortörténet, belsőépítészeti ismeretek, urbanisztikai ismeretek oktatásával bővült. A munkához tudományos munkatársak és speciális tantárgyakat oktató meghívott előadók csatlakoztak.

Az 1980-as években előtérbe kerültek a faszerkezet-építéssel kapcsolatos vizsgálatok és elemzések, a fa- és faalapanyagú épületek külön tantárgyat kaptak. A gyakorlatias kutatások jó alapot adtak arra, hogy 1989-ben a tanszék aktív részvételével elindítsák a két éves faszerkezet-építő szakmérnöki szakot. A képzés célja olyan mérnökök képzése volt, akik képesek faszerkezetek, faszerkezetes épületek tervezésére, méretezésére. Végzett faipari mérnökökön kívül más felsőfokú műszaki végzettségűeket is felvettek (építész-, építő- és erdőmérnököket). A képzés igen gyakorlatias volt, külön foglalkoztak a faszerkezetek állagmeghatározásával és felújításával, valamint a teherviselő faszerkezetekkel, ill. azok méretezésével. Ezzel párhuzamosan az erdőmérnök-képzésen belül szűkült az építészeti ismeretek oktatása: alapvetően

10. ÁBRA: Winkler Gábor 1995-2005 között vezette a tanszékét [20]

arra összpontosítottak, hogy a végzett erdőmérnökök képesek legyenek „a beruházó szerepkörében” építkezéseket irányítani, kivitelezetni.

Az egyetemen az évezred utolsó évtizedében több új szak indult. 1993-ban vették fel az első környezetmérnök-hallgatókat, akiknél a terület- és a településrendezés, valamint -fejlesztés tudományára később egész szakirány épült. 1994-ben kelt életre az alkalmazott művészeti képzés, ahol a belsőépítészeti képviselt nagyobb súlyt. A képzésben szerepeltek az építészeti- és az építőtudományok, valamint az építészettörténet is. Az okleveles faipari mérnökképzés 1993-as szakosításakor született faszerkezet-tervező szakirány tantárgyai igen hasonlóak voltak a korábbi szakmérnöki képzéshez.

Az új szakok, és a velük járó tantárgyak kibontakoztatásában nagy szerepe volt *Winkler Gábor* építésmérnöknek (10. ábra), aki 1995-ben vette át a tanszék vezetését elődjétől. Soproni kinevezéséig több megyei vállalatnál volt vezető építész-tervező, valamint városrendező. Tanított a győri Széchenyi István Főiskolán, Pápa elismert főépítész volt, valamint az ICOMOS Magyar Nemzeti Bizottságának elnöki posztját is betöltötte. Városrendezési és műemlékvédelmi tevékenységei jó alapot adtak a kapcsolódó tantárgyak oktatásához.

A 2000-es évektől – immáron a Nyugat-magyarországi Egyetemen – a tanszék oktatási tevékenysége egyre hangsúlyosabban kapcsolódott műszaki-építészeti tantárgyakkal a faipari mérnökképzéshez, településrendezési-fejlesztési vonalon pedig a környezetmérnök-képzéshez. A faipari mérnökök számára a faépítészethez kapcsolódó ismeretek komoly szakmai előnyt is adhattak. A környezetmérnökök multi- és interdiszciplináris jellegű képzésében pedig a területi vonatkozású tantárgyak voltak nélkülözhetetlenek (pl. településföldrajz, városépítés és műemlékvédelem, regionális tervezés stb.).

2005-től *Szabó Péter* építésmérnök vette át Winkler Gábor-tól a tanszék vezetését, majd 2007-ben a szervezeti egység neve Építéstani Intézetre változott. Szabó Péter 1995-től a tanszék munkatársa, az oktatásban mindig is nagy hasznát vette aktív tervezői gyakorlatának. Kecses faszerkezetes kilátói (11. ábra) az ország több pontján várják a látogatókat (pl.

11. **ÁBRA:** Sörházdombi kilátó, tervezők:
Szabó Péter, Hantos Zoltán, Somfalvi György [21]

Sopron, Sörházdomb). Az Intézet kutatási profiljába az eddigi faház-, faszerkezet-tervezéseken, állagvédelmen, településfejlesztési kérdéseken kívül bekerült az oktatás fejlesztése is. Az intézet gondozásában indulhatott meg az építész MSc. képzés, amely projektalapú oktatással, az ökológia és a faépítészet kérdéseire fókuszálva ad korszerű és időtálló ismereteket. A szak specializációi (szerkezettervező faépítész, műemlékvédelem és rekonstrukció) tükrözik az intézet hagyományos erősségeit.

A Soproni Egyetem 2020 augusztusától alapítványi formában működik. 2021-ben, az Egyetem intézeteinek átszervezése után Faépítészeti Intézet néven, *Markó Balázs* építész vezetésével egyesült a korábbi Építéstani Intézet, a Műszaki Mechanika és Tartószerkezetek Intézet, valamint a Faalapú Termékek és Technológiák Intézet terméktervezési része. Napjainkban a Kreatívipari Intézet keretében folytatódik az építészeti ismeretek oktatása.

IRODALOMJEGYZÉK

- [1] **Faller Gusztáv:** A Selmeci M. K. Bányász- és Erdész-Akadémia évszázados fennállásának emlékkönyve 1770-1870. Selmecz, 1871
- [2] **Pauer János:** A selmeczbányai magyar királyi Bányászati és Erdészeti Akadémia története alapításától vagyis 1770-től kezdve az 1895/96. tanévéig. Selmeczban, Joerges, 1896
- [3] **Zsámboki László (szerk.):** A selmeci Bányászati és Erdészeti Akadémia oktatóinak rövid életrajz és szakirodalmi munkássága 1735-1918. Miskolc, 1983
- [4] **Csáky Károly:** Híres selmeczbányai tanárok. Lilium Aurum, Dunaszerdahely, 2003
- [5] **Forrás:** Lehoczky-család archívuma
- [6] **Forrás:** Soproni Egyetem Központi Könyvtár és Levéltár 1/b., 2/c., 3/c., 4/c. fond Építészeti/Építéstani Tanszékre vonatkozó iratai, valamint 204. fond, Építéstani Tanszék iratai
- [7] **Sobó Jenő:** Középítéstan I-II. Selmeczban, Joerges, 1898-1899
- [8] **Diebold Károly felvétele,** Soproni Egyetem Központi Könyvtár és Levéltár
- [9] **Majer Antal:** Erdészeti felsőoktatásunk fejlődése a tantárgyak és a soproni évek tükrében. In: Hiller-Igmándy (szerk.): Mindnyájan voltunk egyszer az Akadémián... Sopron. Erdészeti és Faipari Egyetem, 1983
- [10] **Évkönyv 1924:** A M. Kir. Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola évkönyve az 1923/24. tanévről, Sopron, Székely és Társa
- [11] **Winkler Gábor:** Winkler Oszkár (1907-1984) élete és munkássága. NYME Faipari Mérnöki Kar, Sopron, 2002
- [12] **Winkler Oszkár:** A magyarországi fűrészüzemek korszerűsítésének néhány építészeti kérdéséről. Erdészettudományi Közlemények 1958/1. 187-205.
- [13] **Tantárgyi program** 1955, 1963, 1993: Soproni Egyetem Központi Levéltár 17. fond: Tantervek, programtervek: 1955, 1963, 1993
- [14] **Évkönyv 1969:** Az Erdészeti és Faipari Egyetem évkönyve – 1968/69. tanév. Sopron, 1969
- [15] **Kutatási jelentés 1972:** NYME Központi Levéltár 16. fond: Kutatási jelentések: Az Erdészeti és Faipari Egyetem 1972. évi kutatási beszámoló
- [16] **Kubinszky Mihály:** Forgácslepelemes kísérleti lakóház. In: Az Erdészeti és Faipari Egyetem Kiadványai, 1969. 3. sz.
- [17] **Winkler Oszkár:** Farostlemezgyárak tervezésének építészeti vonatkozásai. In: Erdészeti és Faipari Egyetem Kiadványai, 1969. 5. sz.
- [18] **Kutatási jelentés 1978:** Az Erdészeti és Faipari Egyetem 1976-1978. évi kutatási beszámoló jelentése. Kézirat, SOE Központi Könyvtár és Levéltár
- [19] **Pluzsik Tamás fotója.** In: Elhunyt Dr. Kubinszky Mihály városunk díszpolgára. SopronMédia, 2016.10.18. <https://www.sopronmedia.hu/cikkek/elhunyt-dr-kubinszky-mihaly-varosunk-diszpolgara>
- [20] **Winkler Gábor:** Építészettörténet oktatás ma - Sopronban, a NYME Alkalmazott Művészetek Intézetében. Építészforum, 2010.05.10. <https://epiteszforum.hu/epiteszettortenet-oktatasa-ma-sopronban-a-nyme-alkalmazott-muveszetek-intezeteben>
- [21] **Kaboldy:** Sopron, Sörházdombi kilátó, 2009.11.11. https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/e/e7/Sorhazdombi_kilato.jpg